

"Een verhaal met een behahaha moraal aan de haal..."

Ik draag geen beha meer. Zo, die zit. Nu kunnen jullie allemaal even oh-en en ah-en en dan zal ik vertellen waarom. En leuker: dan mogen jullie je ermee bemoeien. Toen ik klein was, wilde ik graag zo snel mogelijk tieten.

Liever gisteren dan vandaag.

Op mijn twintigste besefte ik dat het vermoedelijk nooit meer zou worden dan een vrouwenhand vol.

Wat te doen? Ik ging met mijn borst en vooruit lopen, in de hoop dat het meer zou lijken. Kippenstront erop smeren om te kijken of dat hielp? .

Ik droeg iets te grote behas, want iets meer stof is iets meer massa, in de hoop dat het meer zou lijken en ik droeg gevormde behas, in de hoop dat mensen erin zouden trappen.

Tot ik vaststelde dat behas oncomfortabel zijn. Het zijn tuigjes, die alleen steun geven omdat die bandjes die steun uit jouw lichaam halen. Druk dus, altijd een lichte druk.

Druk, druk druk druk.

En waar had ik in hemelsnaam steun voor nodig als steuntrekker?

Het woord pront was voor mijn borsten uitgevonden.

Bovendien was het de vraag of mensen erin traptten. Op dat heldere moment besloot ik geen behas meer te dragen.

Kan dat wel? Geen beha? Zoals het in deze maatschappij heel erg not done is om met ongeschoren benen over straat te gaan, is het in veel gevallen niet aanvaard om zonder beha op je werk te verschijnen.

In eerste instantie wuifde ik die moraal weg: dat geldt alleen voor mensen met een meer dan gemiddeld décolleté, voor mensen met hevig wiegende borsten en kronkeelende heupen, mensen met een anatomie die de aandacht trekt en één en al geiligheid uit straalt.

Mijn borsten zijn niet te klein om de aandacht te trekken. Vlak na mijn heldere moment kleepte ik me aan om les te geven aan mensen met een belangrijkere positie dan ik, met een hoger salaris, met meer gevoel voor protocol. Thuis gekomen ging ik weer meteen van bil met mijn huisgenoot, want je moet toch wat.

Ik zwierde een zwart jurkje over mijn hoofd, trok het recht en keek in de spiegel. Twee kapstokjes priemden in mijn spiegelbeeld.

Tepels. Twee erwten op een plank.

O ja, die tepels waren er ook nog. Met een beha camoufleer je die, omdat de stof wat van de scherpe randjes haalt, omdat ze soms een platgedrukt worden of om dat ze simpelweg verdwijnen in het malletje van de gevormde cup. Nu waren ze duidelijk aanwezig. Klaar om je jas aan op te hangen. Ik dacht aan de mannen in pakken die de hele dag naar mij moesten kijken en trok vliegensvlug alsnog een beha aan. Een week later moest ik lesgeven aan zestig jarigen. Hetzelfde verhaal: strak tuitje over mijn hoofd, een blik op de spiegel en een allesverzengende twijfel. Zou ik hiermee de hormoonspiegel van mijn kroost omhoog jagen? Gaf ik nog wel het goede voorbeeld? En weer wurmde ik me toch maar in een tuigje. De laatste paar weken ben ik streng voor mezelf: ik heb com fort nodig, mijn leven is bij tijd en wijle al oncomfortabel genoeg. Ik kan geen druk gebruiken, geen strings attached, geen tuigjes.

Dus ga ik al priemend de deur uit. Met twee haakjes die 'Hier zijn we dan' lijken te zeggen. Mijn tepels zijn zichtbaar, om niet te zeggen: je kunt er met geen mo gelijkheid omheen kijken. En nu is mijn vraag: wat vinden jullie? Kan dat eigen lijk wel voor een man met een beha hobby? Tja, zeggen ze, dat moet je natuurlijk helemaal zelf bepalen, maar ik vermoed dat je nog nooit een goeie beha gedragen hebt of de juiste maat als ik je verhaal zo lees ... Ik kan echt niet zonder (ze zijn te groot).

© augustus 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl